

[...]

32.428/I/PN

[...]

Met uw brief van 24 juli 2000 hebt u het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (V.C.T.) gevraagd nopens bepaalde problemen die zich in de praktijk stellen betreffende het behandelen van dossiers bij de Algemene Farmaceutische Inspectie, met het oog op het bekomen van bepaalde vergunningen en de verdere opvolging van de dossiers terzake.

U stelde drie vragen.

I. In de eerste plaats vraagt u, wat bedrijven betreft met verschillende zetels in de onderscheiden taalgebieden, welke vestiging determinerend is om te bepalen in welke taal de aanvraag moet worden behandeld of, kan het bedrijf zelf de keuze maken? U vraagt een precieze omschrijving van de termen “exploitatiezetel” en “maatschappelijke zetel”.

II. Uw tweede vraag heeft betrekking op bedrijven die gevestigd zijn in een taalgebied waar de keuze (N-F) kan worden gemaakt en de eventuele mogelijkheid om de oorspronkelijke taalkeuze te wijzigen. Wat zijn gebeurlijk de gevolgen daarvan?

III. Uw derde vraag is gericht op het eventueel gebruik van een andere dan de drie landstalen, voornamelijk voor de registratiedossiers die het voorwerp uitmaken van een wederzijdse erkenningsprocedure met andere EG-landen.

*

* *

2.

In haar vergadering van 12 oktober 2000 heeft de V.C.T. uw vragen onderzocht en het volgende advies uitgebracht.

De vergunningen waarvan sprake en die bij de Algemene Farmaceutische Inspectie, een centrale dienst in de zin van de bij K.B. 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (S.W.T.) moeten worden aangevraagd zijn voorzien in een aantal uitvoeringsbesluiten, genomen op basis van respectievelijk de wet van 25 maart 1964 op de geneesmiddelen, de wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, ontsmettingsstoffen en antiseptica, en het K.B. nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies (bvb. Registratie van geneesmiddelen, fabricagevergunningen, distributievergunningen...)

Alle vergunningen worden toegekend voor een bepaalde periode, over het algemeen vijf jaar.

Het gaat hier dus om vergunningen die wettelijk of reglementair zijn voorgeschreven.

*

* *

De drie gestelde vragen kunnen derhalve onderzocht worden in het licht van artikel 52 van de S.W.T.

Artikel 52, § 1, S.W.T. stelt:

“Voor de akten en bescheiden, die voorgeschreven zijn bij de wetten en reglementen en voor die welke bestemd zijn voor hun personeel, gebruiken de private nijverheids-, handels- en financiebedrijven de taal van het gebied waar hun exploitatiezetel of onderscheiden exploitatiezetels gevestigd zijn. In Brussel-Hoofdstad stellen de bedrijven die bescheiden op in het Nederlands wanneer zij bestemd zijn voor het Nederlandssprekend personeel en in het Frans wanneer zij bestemd zijn voor het Franssprekend personeel.”

Uit de bewoordingen van artikel 52 volgt dus dat de voor de bedoelde bedrijven wettelijk voorgeschreven akten en bescheiden en voor die welke bestemd zijn voor hun personeel, de taal van het gebied moet worden gebruikt waar de exploitatiezetel van het bedrijf is gevestigd. Het begrip “exploitatiezetel” is dus zeer belangrijk voor het bepalen van de taal die door de bedrijven moet worden gebruikt. De wet zelf geeft er geen definitie van. In de voorbereidende werken wordt enkel een onderscheid gemaakt tussen de “uitbatingsplaats” (exploitatiezetel) en “maatschappelijke (sociale) zetel”. Hoe dan ook, de bedrijven met exploitatiezetel in het Nederlandse taalgebied gebruiken het Nederlands, de bedrijven met exploitatiezetel in het Franse taalgebied het Frans en die in het Duitse taalgebied het Duits. Voor de bedrijven waarvan de exploitatiezetel gevestigd is in een gemeente met een speciaal taalstatuut, voorziet artikel 52 niet in “faciliteiten” zoals voor de particulieren van deze gemeenten.

De Vaste Commissie voor Taaltoezicht, verenigde afdelingen, omschreef in haar advies nr. 80 van 18 maart 1965 de notie exploitatiezetel als volgt:

3.

“Overwegende dat een algemene definitie van exploitatiezetel kan worden gevonden in artikel 14 van de wet van 20 september 1948 houdende de bedrijfsorganisatie en in het ministerieel rondschrijven van 13 februari 1963, betreffende de kiesverrichtingen voor de ondernemingsraden en de comités voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing der werkplaatsen, waarin wordt gezegd wat volgt: ‘Door onderneming verstaat men de technische bedrijfseenheid. Deze stemt niet noodzakelijk overeen met de juridische eenheid die de onderneming uitmaakt. Ze stemt overeen met de bedrijfszetel of bedrijfszetels indien deze zich onderling kenmerken door een bepaalde economische zelfstandigheid (zekere onafhankelijkheid der directie van de zetel) en door een bepaalde sociale zelfstandigheid (verscheidenheid van mensenkringen)’.”

Toch is het mogelijk dat de maatschappelijke zetel eveneens als exploitatiezetel moet worden beschouwd. Er moet dan onderzocht worden of de bedrijvigheden, de activiteiten zich eveneens in de maatschappelijke zetel afspelen. In dit verband stelde de Vaste Commissie voor Taaltoezicht dat de maatschappelijke zetel slechts dan met een exploitatiezetel kan worden gelijkgesteld in zoverre hij ook een echte exploitatiezetel is – d.w.z. een onontbeerlijk

centrum voor activiteiten die voor de voorbereiding en de permanente leiding van de zaken nodig zijn – en er geen fictieve exploitatiezetel opgericht wordt met het oog op de omzeiling van de S.W.T. (cfr. advies nr. 1560 van 23 februari 1967).

Een bedrijf kan naast zijn maatschappelijke zetel ook meerdere exploitatiezetels hebben. Dit blijkt trouwens reeds uit de bewoordingen van artikel 52: “of onderscheiden exploitatiezetels”. Het mag evenwel niet tot doel hebben om het bedrijf of een gedeelte ervan te onttrekken aan de correcte toepassing van de S.W.T. (cfr. adviezen nrs. 8000 van 13 juni 1967 en 2.129 van 28 maart 1968)

In een arrest van 30 januari 1986, naar aanleiding van de gedeeltelijke vernietiging van het Vlaams decreet van 19 juli 1973 op het taalgebruik in het bedrijfsleven en in de arbeidsverhoudingen, gaf het Arbitragehof een omschrijving van het begrip exploitatiezetel. Het Hof stelde:

“Het is in de exploitatiezetel – iedere vestiging of centrum van activiteit met enige standvastigheid – waaraan het personeelslid gehecht is, dat de sociale contacten tussen de twee partijen in principe plaatshebben. Daar worden doorgaans de opdrachten en instructies aan het personeelslid gegeven, worden hem alle mededelingen gedaan en wendt hij zich tot zijn werkgever. Zo opgevat, is dit criterium in overeenstemming met het grondwettelijk voorschrift inzake het gebruik van de talen voor de sociale betrekkingen.”

Tenslotte zijn er aan artikel 52 S.W.T. sancties verbonden. Artikel 59 S.W.T. bepaalt dat wanneer wordt vastgesteld dat de handelingen of bescheiden naar vorm in strijd met de beschikkingen van artikel 52 werden opgesteld, zij, hetzij uit eigen beweging, hetzij op aanmaning van de bevoegde dienst, overheid of rechtsinstantie, door de betrokken private nijverheids-, handels- of financiebedrijven door bescheiden of handelingen vervangen worden die naar de vorm regelmatig zijn. Mocht binnen de maand, aan deze aanmaning geen gevolg gegeven worden, dan kan door de bevoegde overheid, dienst of rechtsinstantie alsmede door iedere belanghebbende een verzoekschrift ingediend worden bij de vrederechter die beveelt dat aan deze handelingen en bescheiden een vertaling wordt toegevoegd, opgesteld door een door hem aan te duiden beëdigde vertaler en dit op kosten van het betrokken bedrijf. De vervanging van de bescheiden en handelingen heeft uitwerking op de datum van het vervangen bescheid.

4.

Besluit:

Antwoord op vraag 1:

-Uitsluitend de vestigingsplaats van de exploitatiezetel is van belang om te bepalen in welke taal de behandeling van de aanvragen voor het bekomen van een vergunning bij de Algemene Farmaceutische Inspectie moet gebeuren.

-Een omschrijving van het begrip “exploitatiezetel” en “maatschappelijke zetel” werden hierboven gegeven.

Antwoord op vraag 2:

-Enkel bedrijven, gevestigd in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad, hebben de keuze vergunningen aan te vragen in het Nederlands of in het Frans. Zij kunnen hun oorspronkelijke keuze wijzigen.

Antwoord op vraag 3:

-Het gebruik door de administratie van een andere taal dan het Nederlands, het Frans of het Duits, is niet mogelijk.

De vergunningen dienen door de Algemene Farmaceutische Inspectie derhalve als volgt te worden afgeleverd:

- in het Nederlands: aan bedrijven waarvan de exploitatiezetel gevestigd is in het Nederlandse taalgebied;
- in het Frans: aan bedrijven waarvan de exploitatiezetel gevestigd is in het Franse taalgebied;
- in het Nederlands of in het Frans (keuze): aan bedrijven waarvan de exploitatiezetel gevestigd is in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad;
- in het Duits: aan bedrijven waarvan de exploitatiezetel gevestigd is in het Duitse taalgebied.